

PARAULA I VIDA

Ja és aquí la Jornada Mundial de la Joventut

Diumenge passat us convocava a l'acolliment dels joves que vindrien a Urgell per preparar el seu pelegrinatge a Madrid, per a la **Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) amb el Papa Benet XVI**. Avui ja són entre nosaltres i demà solemnitat de l'Assumpció de Maria, a la Catedral i en altres esglésies, celebrarem l'Eucaristia d'enviament, ben participada, perquè dimarts dia 16 ja comença l'acollida de l'arxidiòcesi de Madrid i **dijous dia 18 arriba el Sant Pare** i s'inicia la JMJ pròpiament dita **fins al diumenge dia 21** al vespre.

La **finalitat principal d'aquestes Jornades JMJ** és de posar **Jesucrist al centre** de la fe i la vida de cada jove, perquè sigui el punt de

referència constant, la llum per a cada iniciativa i per a tota tasca educativa de les noves generacions. És el que es repeteix constantment en cada Jornada Mundial. Totes juntes apareixen com una contínua i urgent invitació a fonamentar la vida i la fe sobre la roca que és Crist. Van ser una iniciativa de Joan

Pau II que va voler convidar els joves a un compromís major amb l'Església, a pertànyer-hi de cor, rejuvenint-la i assegurant la transmissió de l'Evangeli a les noves generacions.

És per això que **una JMJ és un pelegrinatge en la fe**, és un fòrum per als joves, on s'experimenta la presència de l'Esperit Sant, cerca ajudar-los a redescobrir la centralitat de la Paraula de Déu i dels sacraments en la vida diària, i crida els joves a ser uns testimonis fermes de Crist. D'aquesta manera les JMJ, s'han convertit en el més gran esdeveniment evangelitzador de l'Església i en la millor escola de pastoral juvenil. Deia Benet XVI a Sydney (2008): «Esteu cridats a viure els dons de l'Esperit entre els alts i baixos de la vida quotidiana. Madureu la vostra fe a través dels vostres estudis, la feina, l'esport, la música, l'art. Sosteniu-la mitjançant la pregària i alimenteu-la amb els sacraments, per ser així font d'inspiració i d'ajuda per a tots els que us envolten... Estar veritablement vius consisteix a ser transformats des de dins, estar oberts a la força de l'amor de Déu. Si acolliu la força de l'Esperit Sant, també vosaltres podreu transformar les vostres famílies, les comunitats i les nacions.»

La primera JMJ va tenir lloc a Roma l'any 1986, i després van venir Buenos Aires (1987), Santiago de Compostel·la (1989), Czestochowa (1991), Denver (1993), Manila (1995), París (1997), Roma (2000), Toronto (2002) Colònia (2005) ja amb Benet XVI, i Sydney (2008). Dura de dimarts a diumenge amb tot tipus d'activitats en què participen el Papa i els milers de joves que hi assisteixen. La JMJ comença el dimarts amb l'Eucaristia d'acollida pel bisbe del lloc i el Papa arribarà dijous, dia en què se li farà una cerimònia de benvinguda. Durant els matins hi haurà catequesis per aprofundir en la fe i a les tardes hi haurà diverses activitats culturals i concerts sobre temes relacionats amb la fe i la visió cristiana de l'home. El via-crucis, la vetlla d'oració i l'Eucaristia final marquen els moments més intensos de la JMJ.

Des de la nostra Diòcesi d'Urgell visquem aquesta setmana que comença, units a aquests esdeveniments de gràcia, amb l'oració, la comunió i el seguiment dels actes. Tindrem el Papa a prop, que convoca els joves preferentment, però també tots els cristians, a viure units al Senyor, posant-lo com el fonament més important de tota la nostra vida. **Fem-nos joves amb aquests joves!**

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Joves de tot el món admiren la Sagrada Família

► Gaudí imaginava la Sagrada Família plena de fidels. L'amic de Gaudí, el poeta Joan Maragall i Gorina, a la Nova Oda a Barcelona, va escriure aquells versos tan recordats que diuen: «A la part de Llevant, místic exemple, / com una flor gegant floreix un temple / meravellat d'haver nascut aquí. / [...] El temple (tant se val!) s'alça i prospera / esperant uns fidels que han de venir.» Ni Gaudí ni Maragall podien imaginar que aquests «fidels que han de venir» serien sobretot joves cristians de tot el món. Ahir dissabte, avui diumenge i demà dilluns, festa de l'Assumpció de la Mare de Déu, molts dels joves acollits a les diòcesis catalanes, de camí cap a la JMJ de Madrid, visiten el temple de la Sagrada Família i admiren la seva esplendor i la seva bellesa.

GLOSSA

Créixer ajudant a créixer

Un centre universitari promou diferents accions de voluntariat.

Una d'aquestes accions és amb interns del centre obert d'una penitenciar. Són interns que ja gaudeixen del tercer grau i que, per tant, surten a treballar, per bé que han d'anar a dormir al centre. Alguns són analfabets i són molts els que tenen greus mancances educatives i culturals. Els universitaris els ensenyen a llegir, a escriure, a multiplicar, etc. En el cas dels estrangers els ensenyen castellà i català. Els educadors del centre valoren molt el temps que dediquen gratuïtament aquests nois i noies als interns, perquè els fan experimentar que algú es preocupa d'ells de forma totalment altruista i, de retruc, millora molt l'autoestima dels interns. Tenen en gran consideració aquesta col·laboració i no s'han estat de manifestar-ho, en acabar el curs, al professor de la universitat encarregat dels voluntaris. Ultra valorar i agrair aquest servei al grup concret que l'ha desenvolupat i manifestar el desig que segueixi l'any vinent, assenyalen la bona relació establerta amb els interns i la força amb què transmeten l'entusiasme i l'esperit que els motiva. «La tasca del voluntariat és molt important en el centre. Ho valorem moltíssim i els interns ho agraeixen molt. No estan massa acostumats a trobar persones disposades a donar generosament el seu

temps, les seves capacitats, la seva il·lusió i els seus coneixements. Es modulen conductes i es transmeten valors.»

Cada anada d'aquest grup de joves al centre és una alenada d'aire fresc i posa uns rostres concrets al text de l'Evangeli i a les paraules de Jesús: «Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè [...] era a la presó, i vingüereu a veure'm. Llavors els justos li respondran: Senyor, [...] ¿Quan et vam veure [...] a la presó, i vingüerem a veure't? El rei els respondrà: Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,34-40). Ensenyar, acollir i estimar els joves interns perquè creixin, fent present l'«aixeca't i camina» (Mt 9,5). Per als joves universitaris: aprendre, sentir-se acollit, estimat i, també, créixer. Tots embolcallats per l'amor de Déu.

Quan moltes veus insisteixen en les tenebres del futur per als nostres joves, és bo recordar que, mentre hi hagi gent que estimi, el món està salvat. I ara el temps de vacances pot ser temps de propòsits per al curs que s'acosta. Molts serveis esperen voluntaris. Voluntaris de l'Esperit. Per créixer ajudant a créixer i ajudant a fer créixer l'esperança.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Estimat Senyor Bisbe: Una carta de V. Il·lma. és sempre per a mi una gran alegria espiritual; però quan ademés de l'amorosa beniginitat que en totes elles demostra per mi i per tots els meus, conté, com aquesta que ara he rebut, una aprovació envers quelcom de lo que dic públicament, llavors a aquella alegria s'hi afegeix un consol també molt gran. Perquè tot sovint sóc inquietat pel dubte de si faig bé en dir tot el que dic.

(Carta al bisbe Josep Torras i Bages, 14-09-1911)

DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 56,1.6-7)

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meva salvació, i de revelar-se la meva bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la meva aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meva casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració».

► Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i tots els pobles veuran la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,13-15.29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu ha concedit a algú els seus favors i l'ha cridat, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 15,21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada». Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar». Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel». Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me». Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells». Ella li contesta: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos». Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

► Lectura del libro de Isaías (Is 56,1.6-7)

Así dice el Señor: «Guardad el derecho, practicad la justicia, que mi salvación está para llegar y se va a revelar mi victoria. A los extranjeros que se han dado al Señor, para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores, que guardan el sábado sin profanarlo y perseveran en mi alianza: los traeré a mi Monte Santo, los alegraré en mi casa de oración; aceptaré sobre mi altar sus holocaustos y sacrificios, porque mi casa es casa de oración y así la llamarán todos los pueblos.»

► Salmo responsorial (66)

R. *Oh Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

El Señor tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros: / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges la tierra con justicia, / riges los pueblos con rectitud / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / hasta los confines del orbe. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rm 11,13-15.29-32)

Hermanos: Os digo a vosotros, gentiles: Mientras sea vuestro apóstol, haré honor a mi ministerio, por ver si despierto emulación en los de mi raza y salvo a algunos de ellos.

Si su reprobación es reconciliación del mundo, ¿qué será su reintegración sino un volver de la muerte a la vida? Los dones y la llamada de Dios son irrevocables.

Vosotros, en otro tiempo, desobedecisteis a Dios; pero ahora, al desobedecer ellos, habéis obtenido misericordia. Así también ellos que ahora no obedecen, con ocasión de la misericordia obtenida por vosotros, alcanzarán misericordia. Pues Dios nos encerró a todos en desobediencia, para tener misericordia de todos.

► Lectura del evangelio según san Mateo (Mt 15,21-28)

En aquel tiempo, Jesús salió y se retiró al país de Tiro y Sidón. Entonces una mujer cananea, saliendo de uno de aquellos lugares, se puso a gritarle: «Ten compasión de mí, Señor Hijo de David. Mi hija tiene un demonio muy malo.» Él no le respondió nada. Entonces los discípulos se le acercaron a decirle: «Atiéndela, que viene detrás gritando.» Él les contestó: «Sólo me han enviado a las ovejas descarriadas de Israel.» Ella los alcanzó y se prosternó ante él, y le pidió de rodillas: «Señor, socórreme.» Él le contestó: «No está bien echar a los perros el pan de los hijos.» Pero ella repuso: «Tienes razón, Señor; pero también los perros comen las migajas que caen de la mesa de los amos.» Jesús le respondió: «Mujer, qué grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas.» En aquel momento quedó curada su hija.

Crist i la dona cananea. Pintura de Lazzaro Bastiani, Museu de l'Acadèmia (Venècia)

COMENTARI

Nosaltres i prou?

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Ap 11,19a;12,1-6a. 10ab / Sl 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56 ■ **dimarts**: Jt 6, 11-24a / Sl 84 / Mt 19,23-30 ■ **dimecres**: Jt 9,6-15 / Sl 20 / Mt 20,1-16 ■ **dijous**: Jt 11,29-39a / Sl 39 / Mt 22,1-14 ■ **divendres**: Rt 1,1-2a.3-6.14b-16. 22 / Sl 145 / Mt 22,34-40 □ **dissabte**: Rt 2,1-3.8-11;4,13-17 / Sl 127 / Mt 23,1-12 ■ **diu-menge** vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.): Is 22,19-23 / Sl 137 / Rm 11,33-36 / Mt 16,13-20.

Globalment parlant, els països rics, els nostres, viuen asseguts a taula, celebrant un banquet permanent. Mentrestant, els països pobres mengen les engrunes que cauen de les nostres taules; han de conformar-se amb allò que a nosaltres ens sobra, i moltes vegades es tracta de productes que han estat elaborats o recollits per ells mateixos, els habitants del Tercer Món. Malgrat tot, continuem preocupant-nos de mantenir el nostre nivell de vida i prescindim de les necessitats dels pobles que pateixen la pobresa.

La immensa majoria de pobles i de comunitats, abans i ara, solen actuar amb aquest criteri, si no en teoria sí en

la pràctica: el sentiment de grup manté una certa solidaritat envers els qui són del mateix col·lectiu, mentre que els estrangers són considerats inferiors o són vistos com una amenaça o com uns enemics. També passava en el poble d'Israel: els estrangers fins i tot eren anomenats despectivament gossos.

Quan una dona estrangera s'acosta a Jesús, els deixebles no volen saber-ne res i demanen a Jesús que la faci marxar. De moment, Jesús sembla que actua seguint el clixé tradicional (ho fa per tradició?, potser per pedagogia?) i s'expressa en termes exclusivistes. Ben aviat, però, la perspectiva canvia completament, i Jesús concedeix a la

dona el que li demana. La insistència i la humilitat de la dona semblen decisives en aquest canvi. En aquest episodi es torna a demostrar que Jesús no és mai insensible a les necessitats o a les súpriques de qualsevol persona humana, sigui qui sigui i vingui d'on vingui.

Amb els fets, Jesús capgira el discurs tradicional de tancament i de rebuig als qui són diferents. El cristianisme és un missatge universalista: l'amor de Déu que Jesús predica i practica no té fronteres, està destinat a tothom sense distincions de races, de sexe, de cultures o de qualsevol altra mena.

Agustí Borrell

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Moisès (1)

El naixement i les objectores de consciència

Segurament no ens equivocaríem si consideréssim Moisès com un dels grans místics de la història de les religions. La seva figura és equiparable a la d'Abraham, reivindicada per jueus, cristians i musulmans. Juntament amb aquest patriarca se'l considera com el segon gran iniciador del monoteisme.

Moisès és alhora un místic, un heroi i un polític. Els relats referents a la seva persona, recollits principalment en el llibre de l'Èxode, mostren aquesta triple dimensió de la seva personalitat. Gaudeix d'una relació privilegiada amb Déu; allibera una munió d'esclaus i els condueix pel desert; i dota aquest poble d'una estructura sociopolítica que encara perviu als nostres dies.

La vida de Moisès estarà marcada des del seu naixement per un disseny especial sobre ell a causa de la missió que rebrà més endavant. El faraó d'Egipte havia d'afrontar un conflicte demogràfic: els descendents de Jacob es multiplicaven més ràpidament que els egipcis autòctons. El mo-

narca veu en aquest creixement un perill imminent per al seu poder i adopta una política clarament malthusiana. Ordena a les llevadores egípcies abandonar en el riu Nil tots els nens hebreus acabats de néixer.

Cal destacar l'actitud de les dues llevadores, Xifrà i Puà, que temien Déu i no complien les ordres del rei d'Egipte sinó que deixaven viure els nens. Quan se'ls demana explicacions sobre la seva actuació responen amb astúcia que les dones hebrees no són com les egípcies; són més valentes i, quan hi arriba la llevadora, ja han tingut el fill (*Ex 1*). Xifrà i Puà són objectores de consciència; per damunt de la llei està la voluntat de Déu que és, en aquest cas i en tants d'altres, salvar vides humanes.

En aquest context neix Moisès, que és abandonat en una cistella de paper entre els joncs a la vora del Nil, on és trobat i adoptat per la filla del faraó. Un hebreu, Moisès, és salvat de la mort per una egípcia. El relat defuig els plantejaments maniqueus. La bondat es pot trobar a tot arreu.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

Jesucrist, el nostre contemporani

Resar a un Déu encarnat significa que Déu pot ser pregat en la història com a lloc de la passió dels homes, que és també la història de Déu amb els homes, l'àmbit en el qual Ell, com tots els éssers humans, també ha lluitat amb el mal i la mort, contra la resignació i l'apatia, i els ha vençut *propter nos et propter nostram salutem*.

«Jesús estarà en agonia fins a la fi del món; cal no dormir durant aquest temps» (Blaise Pascal), perquè Jesús, com repetia Kierkegaard, és «el nostre contemporani» que pot compadir-se de nosaltres i guarir-nos perquè pot patir *com* nosaltres i *amb* nosaltres: només pot salvar-nos un Déu que pugui morir per amor (Bonhoeffer) i que pugui i desitgi ser pregat.

Hom prega perquè s'està ben convençut que, entre la creació i la redempció, Déu i l'home es troben *embarcats* en una mateixa història i comparteixen la mateixa responsabilitat. El cor de Déu —això és una autèntica blasfèmia per als nostres gnòstics— pot ser *tocat* per la pregària dels humans, perquè Ell s'ha fet un dels nostres i, per això mateix, com deixa ben clar l'Epístola als Hebreus, coneix per pròpia experiència què hi ha a l'interior d'aquest ésser terrícol que és capaç del millor i del pitjor, que pot llevar la vida dels altres homes però que, sovint, també està disposat a vessar la sang per a la salvació de l'altre.

El Déu que porta les nostres xacres (Isaïes) i es posa en el nostre lloc és el Déu que deixa —diria que ho desitja ferventment— que li adrecem la nostra pregària en la salut i en la malaltia, en la joventesa i en la bellesa, pels homes i per les dones, pels amics i pels enemics, pels blancs i pels negres. I, a més, ens salva i ens guareix...

Lluís Duch

(*Religió i comunicació*, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

14. ✠ Diumenge XX de durant l'any. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. ✠ Dilluns. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.

16. Dimarts. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Conca de Barberà); sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu.

17. Dimecres. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec,

309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. Dijous. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec; sant Patrici, bisbe; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València.

19. Divendres. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. Eudistes; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà); sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. Dissabte. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Claravall, i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

ENTREVISTA

ORIOI OLIVERAS

Amor pel Cor de Jesús

La Basílica del Sagrat Cor del Tibidabo ja és centenària. El propassat 28 de juny es van complir 100 anys de la seva declaració com a temple expiatori d'àmbit espanyol pel Papa Pius X, en el decurs del XXII Congrés Eucarístic Internacional, dies després que se'n beneís la cripta. L'origen de la basílica es remunta al 1886, quan un grup de catòlics de Barcelona van oferir a Don Bosco els terrenys per edificar el temple. El 1902 es col·locava la primera pedra i el 1912 s'hi instal·laven els salesians. Actualment, un grup d'11 salesians animen pastoralment el Tibidabo, que acull molts grups d'adoradors. El P. Oriol Oliveras és el rector de la parròquia.

Quina va ser la resposta de D. Bosco quan va rebre els terrenys perquè es construís el Tibidabo?

«Molt aviat s'aixecarà en aquesta muntanya un majestuós santuari dedicat al Sagrat Cor de Jesús en què tots podran acostar-se als sants sagraments i serà un perpetu record de la vostra caritat i del vostre afecte a la religió catòlica», va dir agraït. I aquesta és la profecia que durant aquests cent anys de vida ha portat aquest temple a tantes persones en la pregària i recepció dels sagraments.

Quin servei pastoral ofereix actualment?

El fet més important d'aquest temple és la Capella de l'Adoració Perpètua, cor de tot el santuari i expressió de la seva riquesa espiritual, amb la custòdia permanent exposada per als adoradors diürns i nocturns, compromesos perquè aquest temple sigui una manifestació de l'amor del cor de Jesús. L'acollida dels diferents grups, parròquies, moviments, joves, preparació als sagraments, l'atenció de la comunitat salesiana amb la direcció espiritual, les diferents exposicions per ajudar a la catequesi dels grups i la residència per a trobades o reunions són aspectes de la seva vida pastoral.

Quin paper hauria de tenir el Tibidabo en el futur?

El Temple del Tibidabo voldria ser propulsor perquè l'adoració eucarística sigui més present a totes les comunitats cristianes, parròquies, grups, institucions... per correspondre al gran amor que Déu ha tingut per cadascun de nosaltres.

Oscar Bardaji i Martí

EDUCAR

Abuelos y nietos

Creo que la educación en la relación entre abuelos y nietos se puede resumir de esta manera: se trata de hacer realidad el dicho «yo te acompaño y tú me acompañas».

Abuelos y nietos son parejas inseparables, están hechos los unos para los otros. Sólo los padres van por delante de los abuelos en la jerarquía de los afectos de los niños.

Creo, sinceramente, que no hay ningún nieto que no quiera a sus abuelos, porque son personajes entrañables en sus vidas. Los nietos aprenden, viendo el trato cotidiano que sus padres dan a los mayores de la familia, cómo tienen que comportarse ellos con sus abuelos. Y que nadie olvide que, de la manera en que trataremos a los mayores, se nos tratará cuando lo seamos nosotros.

En el libro *Queridos abuelos* (donde encontrará toda clase de explicaciones sobre el comportamiento de los hijos, nietos y abuelos) citaba que el presidente de un congreso de geriatría nos sorprendió a todos al afirmar en su ponencia que entre la etnia gitana no había prácticamente ningún caso de demencia senil ni de Alzheimer, y apuntó como posible razón para explicar esta misteriosa *inmunidad* el hecho de que las familias gitanas siempre respetan a sus miembros ancianos, que terminan siendo patriarcas de la comunidad.

Quizá valga la pena que aprendamos del concepto de familia que tiene el pueblo gitano. Recuerdo que el hecho que he mencionado llamó mucho la atención en la presentación del libro *Queridos abuelos*, celebrado el 23 de marzo de 2010 en el Aula Magna de la Universitat Abat Oliba-CEU de Barcelona.

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

Assemblea de Càritas andorrana

L'Assemblea General Anual de Càritas Andorrana, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell i pel President de Càritas Andorrana, Sr. Agustí Font, es va celebrar el passat 19 de juny a la Casa de l'Església del Fener, amb la participació dels membres de la Junta Directiva i dels representants de les set parròquies del Principat.

En les seves paraules d'obertura de l'Assemblea, l'Arquebisbe va agrair a les trenta persones presents i als nombrosos col·laboradors de Càritas a Andorra i a la resta del Bisbat d'Urgell, la seva generosa tasca de dedicació als més necessitats. Esmentat que enguany s'escau l'Any Internacional del Voluntariat, subratllà que els voluntaris i els treballadors socials de Càritas testimonien la veritat de les paraules de Jesús «Fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35).

Daniel Marsol, Vocal de la Comissió d'Administració, Cristina Pujol, Vocal de la Comissió d'Acció Social, i Mn. Ramon Sàries, Consiliari i Membre de la Comissió de Formació i Comunicació van explicar la gestió de l'any. Només el 12 % del pressupost es destinà l'any passat al funcionament de la institució i que tota la resta ha estat utilitzat directament en programes i accions d'ajuda social. Va ser valorada molt positivament la confecció del llibret *Andorra. Diagnòstic Social 2010*, encarregat per Càritas Andorrana i recentment presentat públicament. Mons. Vives, a la conclusió de l'Assemblea, constatà la «bona salut» de Càritas Andorrana i el compromís de molts a nivell parroquial i nacional, ha esperonat a mantenir les relacions amb Càritas Diocesana d'Urgell en els nivells de màxima cooperació, així com a potenciar els programes de formació dels col·laboradors de Càritas, tot aprofundint els diversos temes proposats en el Compendi de la Doctrina Social de l'Església.

L'arquebisbe d'Urgell ordena dos diaques i dos preveres a Montserrat

El dia 23 de juny a la tarda, l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va conferir el sagrament de l'orde a dos nous sacerdots i dos nous diaques, tots ells monjos professos de la comunitat benedictina de Montserrat, en una cerimònia que s'ha celebrat a la Basílica de Santa Maria. Els monjos PP. Josep Miquel Bausset i Manel Gasch, nous preveres, i els germans Sergi d'Assís Gelpí i Carles Xavier Noriega, nous diaques, van ser presentats pel Rvm. P. Abat Josep M. Soler, que els ha escollit per a aquest ministeri d'acord amb el seu Consell. Hi eren presents el vicari general de la Diòcesi de Sant Feliu Mn. Jaume Berdoy, i molts preveres amics dels ordenands així com una nombrosa multitud de fidels.

«Necessitem bons sacerdots que ens prediquin la Paraula, que ens donin els sacraments de Crist, i que ens guïïn cap a Déu amb el testimoniatge coherent i convincent de la seva vida apostòlica. Per això demanem amb insistència a l'Amo dels sembrats», va dir Mons. Joan-Enric Vives. «El cert és que els homes continuaran tenint necessitat de Déu, a pesar dels avenços tecnològics, i necessitaran dels sacerdots. Com diu el Papa, sense Déu la vida es torna buida, i tot resulta insuficient. Déu està viu, i necessita homes que visquin per a Ell i que el portin als altres. Té sentit ser monjo i ser sacerdot: el món mentre existeixi necessitarà sacerdots i pastors, avui, demà i sempre.»

Els va exhortar a viure l'alegria, la que Déu dóna al creient, i a recordar les obres del Senyor, la seva fidelitat, perquè els cors es mantinguin en la pau i l'alegria veritables. Fixant-se en l'exemplaritat de Sant Joan, profeta de Déu valent, profeta de la veritat, que saltà d'alegria i ens orienta vers l'alegria espiritual més fonda.

Teatre solidari a Sort

Vint-i-tres infants que participen a la catequesi d'iniciació a la vida cristiana van posar en escena el dia 19 de juny, al cinema-teatre «Els til·lers» de Sort, la representació de l'obra *El retaule del flautista* d'en Jordi Teixidor. Després de tot un any d'assaig, amb l'ajuda de voluntaris de Càritas i amb la col·laboració de diverses entitats i particulars ha estat possible la representació d'aquesta obra que inclou també la interpretació de diverses cançons.

Un any més, un grup d'infants de 9 a 12 anys han respost positivament a la invitació del grup de voluntaris de Càritas per portar a terme un teatre solidari ja que els diners obtinguts han estat destinats a Càritas parroquial de Sort.

Confirmacions a Oliana

Diumenge 26 de juny, solemnitat del Corpus Christi, l'Arquebisbe d'Urgell va conferir el sagrament de la Confirmació a deu nois i noies de la parròquia de Sant Andreu d'Oliana (Alt Urgell) i de parròquies veïnes. El Rector Mn. Jaume Vila i Mn. Cinto Busquet, concelebraren amb Mons. Joan-Enric Vives l'Eucaristia, solemnitzada per la coral de la parròquia. Entre els molts fidels que omplien el temple parroquial, hi eren presents també el nou Alcalde de la vila, Il·lm. Sr. Miquel Sala, i altres membres del Consistori Municipal.

L'Arquebisbe d'Urgell explicà als joves confirmands i a tota l'assemblea que, en la festa litúrgica del Cos i de la Sang de Nostre Senyor Jesucrist, l'Església convida a fixar el «zoom» de la reflexió i de la lloança dels cristians en el gran Misteri de l'Eucaristia, sagrament de la caritat i la unitat de l'Església.

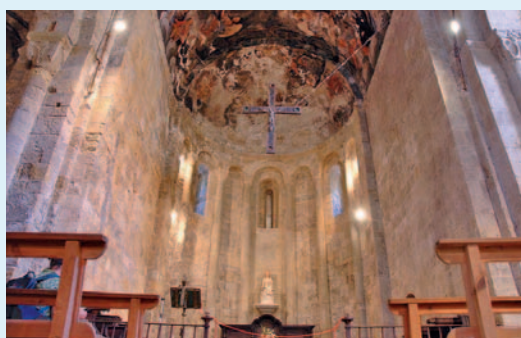
EL PATRIMONI, UN VALOR EN ALÇA

La Col·legiata de Santa Maria de Gerri de la Sal (i II)

El monestir de Santa Maria de Gerri de la Sal, al Pallars, Monument Històric Nacional des de 1970, té origen en una església que, probablement fou fundada en els temps dels visigots, dedicada a Sant Vicenç originàriament i posteriorment a Santa Maria.

A l'acta fundacional, del 20 de juny de 807, s'explica que el prevere Espanell va reunir cinc companys per tal de viure monàsticament i els féu donació dels béns que posseïa. Sembla que la regla adoptada fou la de Sant Fruitós, que té com a fonament el pacte entre l'abat i els monjos. Però l'any 839 el monestir adoptà la regla benedictina que mantindria fins als darrers dies, quan el 1833 es va fer l'exclaustració dels quatre monjos i va passar a ser parròquia de Gerri de la Sal.

La seva estructura és de planta basilical de tres naus, amb tres trams sense transsepte, cobertes amb voltes de canó, de perfil semicircular a la nau central, i de quart de circumferència a les naus laterals, totes reforçades per arcs torals.

Els pilars d'on arrenquen els arcs torals i els formers són de tipus compost, formats per un nucli central, cruciforme, al qual s'adossen sengles semicolumnes, amb base i capitell.

Les naus són coronades a llevant per tres absis semicirculars dels quals els laterals s'obren directament a la nau, mentre que el central, de proporcions

més grans, és precedit d'un ampli espia presbiteral, més baix que l'absis central.

La porta s'obre en la façana de ponent amb una arquivolta en degradació i aixoplugada per un porxo de tres naus.

A l'interior del temple s'està duent a terme un programa de restauració de les pintures barroques que l'adornen. Van ser cremats el retaule gòtic de l'altar major, les estàtues romàniques, algunes pintures dels segles XVI i XVII, l'orgue i el cor. Però malgrat això, la qualitat de les pintures que hi han quedat és excepcional. Alguns dels arranjaments han hagut de ser rectificats donat que la humitat i l'aigua havien malmès part de les extraordinàries pintures barroques de l'absis i sala capitular. Ara han estat retirades per a la seva conservació pel Departament de Cultura.

El cos de l'atri, també ha estat restaurat i com que és molt més baix que l'església, permet l'obertura d'un gran finestral que il·lumina la nau central, cosa que provoca un ambient molt especial en el temple que porta a la pregària.